

Міністерство освіти і науки України

Національний університет харчових технологій

**80 МІЖНАРОДНА НАУКОВА
КОНФЕРЕНЦІЯ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ,
АСПІРАНТІВ І СТУДЕНТІВ**

*“Наукові здобутки молоді –
вирішенню проблем харчування людства
у ХХІ столітті”*

Частина 4

10–11 квітня 2014 р.

Київ НУХТ 2014

7. Соціальні процеси в сучасному суспільстві України

Наталія Давидович, Олександр Пилипенко
Національний університет харчових технологій

Започаткований проголошенням незалежності України процес демократизації та переходу до ринкових відносин, які передбачають "вільну гру" різноманітних соціальних та індивідуальних інтересів та прагнень, різко посилив дію конфліктогенних факторів в усіх сферах життя українського суспільства. Практичний досвід останнього десятиліття ХХ ст. яскраво демонструє значне загострення боротьби за владу, статус і ресурси, права і сфери впливу найрізноманітніших соціальних суб'єктів від владних структур центрального і регіонального рівня до трудових колективів, профспілок, політичних партій і громадських рухів, національних та релігійних спільнот, соціальних груп та окремих особистостей.

Протиборство конфліктуючих сторін набуває різноманітних форм — від трудових суперечок, страйків до масових акцій соціального протесту з вимогами зміни існуючої системи влади, що супроводжуються внутрішніми розколами соціальних спільнот, рухів, соціальних інститутів

Нова соціальна структура складається з таких соціальних груп: дуже багаті, багаті, середні, бідні та злиденні.

За усього розмаїття факторів, що впливають на ступінь конфліктності у суспільстві, головну роль відіграють протиріччя між трьома головними суспільними структурами та всередині них. Мова йде про владу (законодавчу, виконавчу та судову), підприємництво (державне, колективне, приватне, спекулятивне, мафіозне, компрадорське) та виробників матеріальних та духовних благ (інтелігенція, службовці, робітники і селяни, фермери, студентство та ін.).

Необхідно критично переосмислити світовий досвід формування нового соціально-економічного простору відповідно до національних потреб і запитів, передбачивши заміну старих способів розв'язання соціальних проблем принципово новими, більш ефективними.

Основна ідея національного соціального розвитку повинна полягати у досягненні самодостатнього рівня соціодинаміки в суспільстві, усвідомленні та реалізації того, що повноцінне відтворення людського потенціалу, соціуму загалом є прерогативою не тільки держави і владних структур, але й кожного з громадян України, що здійснюється на основі узгодженості соціально значущих інтересів громадян, суспільних об'єднань, органів державної влади та місцевого самоврядування.

Тривале накопичення теоретичного та практичного досвіду трансформаційних перетворень зумовило еволюцію поглядів на сутність соціального розвитку, захисні функції держави, принципи і методи формування та реалізації її соціальної політики. Актуалізація цієї наукової проблематики відбувається в контексті євроінтеграційних намірів України та її самоідентифікації як майбутнього повноправного члена ЄС, поглиблення глобалізаційних процесів у світі, загострення проблем економічної та екологічної безпеки, подолання бідності населення.

Значна увага приділена актуальним проблемам формування та розвитку соціальної сфери, її трансформації до ринкових умов господарювання та вирішення завдань, пов'язаних із стимулюванням інноваційних зрушень, модернізацією та інтенсифікацією цієї сфери на принципово нових засадах.

Таким чином, досягнення цілей соціального розвитку обумовлює необхідність трансформації сфери зайнятості населення відповідно до вимог формування конкурентоспроможної економічної системи. Враховуючи важливість цього завдання, автори здійснили докладний теоретико-методологічний аналіз структури зайнятості населення, запропонували стратегічно важливі напрями її досягнення в умовах структурних перетворень та відповідний організаційно-економічний механізм ефективного регулювання зайнятості на засадах інноваційного розвитку.

Література

1. *Пірен М.І.* Конфлікт і управлінські ролі. Соціально-психологічний аналіз. К.: , 2000.
2. *Бондарчук О.І.* Психологія девіантної поведінки. – К.: Міжрегіон. акад. упр. Персоналом, 2006 – 88 с.
3. *Старіш О. Г.* Теорія відкритих систем як парадигма процесів глобального розвитку.— Сімферополь: Універсум, 2003.— 240 с.: іл.
4. *Радугин А. А. Радугин К. А.* Социология: курс лекцій. — 3-е изд., перераб. и дополн. — М.: Центр, 2000. — 218 с.